

Justyna Bargielska DRUGA RUŻA

2016.

IMPRESUM

Goranovo proljeće

EDICIJA
Versopolis

UREDNIK
Marko Pogačar

LEKTURA / KOREKTURA
Ana Brnardić

SKUD "IVAN GORAN KOVAČIĆ"
Zagreb, Opatovina 11
e-mail: info@igk.hr
www.igk.hr

ZA NAKLADNIKA
Tihana Dragozet

OBLIKOVANJE KNJIGE
Bestias

TISAK
Studio Moderna, d.o.o., Zagreb

NAKLADA
1000 primjeraka

ISBN 978-953-6126-44-6

*CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 000926399.*

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Justyna BARGIELSKA

DRUGA RUŽA

S poljskog prevela Đurđica Čilić Škeljo

ONA RAČUNA NA SEKS

Crkva ostaje pri sahranjivanju tijela,
tumačeći da je i sam Isus htio biti
sahranjen. Naravno, pa morao sam
uskrsnuti, a ne roditi se
iz pepela kao feniks, kaže Isus,
ali to ne znači da se drugi ne mogu
rađati iz pepela kao feniks,
kaže Isus i uistinu je
pissed off na tu glupu Crkvu.
Kao feniks. Za četiri sata
ću te vidjeti, što god se
dogodi, vidjet ću te
za tri sata.

O DJEVOJCI KOJA ĆE IZGORJETI U PAKLU

U šokantnom dijelu našeg programa djevojka spremna na najveću okrutnost, na farbanje psa masnom bojom, na seks s trojicom muškaraca istovremeno, pri čemu s jednim u glavi, gori u paklu.

Kad budeš pritiskao gumb, molim te imaj na umu da te nikad nitko nije volio kao ja i nitko tako jako kao ja nije želio biti slobodan u tvojoj prisutnosti. Jednostavno sam imala svoja ograničenja.

TO NIJE NIJEDNA OD ONIH SLATKIH LUBENICA

To je taj. To nije taj. Vidite ovu ženu?
I ja je vidim, ali iznutra. Agfo, koja voliš crvenilo,
pogledaj sa mnom tu ženu, koju ja vidim iznutra
i polako se navikavam na pomisao da nema puno takvih žena,
i na drugu, dosta sličnu, da je takvih žena milijun.

Pogledaj me, Agfo, dok se još mogu okrenuti
i ne moram biti bolja od sebe prethodne, jer to sam uvijek
ja, jer on ne bi dodirnuo nikog tko nije ja,
u ovom, prošlom ni budućem životu. Zapravo mislim
da sam ga rodila, Agfo, zapravo mislim da sam to mogla učiniti.

PRILIKA

Je li Big Bang bio samo seks? Svojevrсна pogreška, trešnja kao rezultat potresa? O, kapetane, ne bi htio plivati u kipućem akvatoriju ove pjesme, a uplovivši u njegovu luku, ne bi išao u krevet ni sa jednom djevojkom koja te vreba po njezinim skliskim kutovima. Neka zbor potvrdi energetsку reviziju: ovdje sat nema kazaljki. Zmija ima kazaljku umjesto glave, ali savija se u klupko. Djevojke opasnih proporcija s visine bacaju ta klupka u noć.

PROJEKT PROMJENE RAMOVA NA SVIM SLIKAMA

Za dugih ljetnih noći kosilice mogu raditi od jutra do mraka.
Možeš se buditi i usnivati uz njihovo brundanje,
uz priču koju ne razumiješ, ali na kraju ćeš morati
zakoračiti u taj fenomen. A onda zbogom, čudni svijete,
u kojem je bombon od anisa razvratan jer sadrži
slovo es.

Od tamo ono što ti je dano nosiš sam, ne mijenjajući se,
jer nemaš s kim.

Nevoljko leptire ili duge koje se pojavljuju
prihvaćaš onakvima kakvi uistinu jesu – najava iznenadne smrti,
tvoje i tvojih u budućim generacijama sa svih mogućih strana.

JEDNOM RIJEČJU

Pitam se jesu li poslali te vražje posmrtno ostatke,
ili nisu. Napisali su mi da su poslali,
kašnjenje je možda uzrokovano vremenom
i neka im sljedeće srijede javim,
tražim li reklamaciju, hoću li zamjenske posmrtno ostatke.
Ni sama ne znam, imam vremena do srijede,
mogu razmisliti. Crv je izdao crvića
i sad se uvrće, i u snu, i posvud.
Međutim, pod svjetlom prozora školske biblioteke
to izgleda kao da je moje dijete postalo kamen
i govori mi: ne plači, ženo, ne plačem ni ja.
Hajde, zatvorite već jednom, nema se tu što vidjeti.

LIJEPA MLINARICA

*Jučer sam išla kroz pustinju
po mraku, i nešto je na mene
iz tišine zalajalo. Osjećaj
za pamćenje, srdačno, M.*

Strah kao iz stare knjige: ona se boji da će postati pantera i to je uopće ne veseli, jer što radi pantera? Može li pantera ne zatvoriti usta kada se slika, može li ići u krevet u svojim novim cipelama?

Pantera stvrдне kruh koji pogleda, takvu moć ima.
Mlinarica također ima zanimljivu moć da oživljuje meso.

Ali nešto bih htjela imati od pantere: kad netko dolazi i govori vlak, koji postoji samo u redu vožnje, je upravo otišao, znati reći ah, da? A ne pokušati pojesti sunce da ne zađe.

KAVA S PEGLOM ZA KARTICE

Nisi dakle nigdje bila? Bila sam,
ali ne nigdje. Možda je to bila Abhazija,
zemlja prvih slova, gdje muškarci
noću polažu šine, naopako, a potom
se čude. U torbama drže sliku
te pin-up girl ružičaste s plavim, ostale
svete slike stavljaju uz zidove.
Gađaju kamenjem golubove, ljuti
što golub uzlijeće i kruži, a potom se vraća
kao da ništa nije bilo, ne bojeći se
da se sebi više neće svidjeti. Oni su
plitko u koži, potom dublje
u platnu, a na kraju ionako dolazi
ta pin-up, zamahne i nema traga.

NIZ MALIH OŠTEĆENJA

Djevojka nestaje u pothodniku,
bježi od muškarca koji više za njom.
Kad završi moj prolazni život, misli,
odselit ću u Italiju i po cijele ću se dane
preko balkona svađati sa susjedama, ali trenutno
moram misliti skromnije, moram misliti: Aleksandrija,
svjetlo procijeđeno kroz limunovu esenciju.
Rekla sam to jednom glasno u autobusu.
Imaju li tamo tako velik mrtvački sanduk, u koji bi stao
autobus i preostali grčki suzarnici? I divno je
mirisao glog. Koliko me nježno moraš slomiti,
da dobiješ pigment koji želiš?

SOL I VATRA

Jureku

Znaš li kako se osjećaš? Neke ploče
snimljene su glasnije od nekih drugih ploča,
jednostavno je tako, ali čuješ li ti svoj glas?
Ja svoj ne čujem, iako čujem tvoj.

Možda na dnu oceana. Ali ni na jednom od sadašnjih,
nego onog, o kojem moj sin govori s tugom, pokazujući
školsko igralište: nekad je ovdje svuda bila
voda, ti glupi kontinenti
su je razdijelili. I kaže: mama,
sjećaš se da nam nisu trebale oči?

Kako bih to zaboravila, sine,
od tisuću avantura moje besmrtno duše,
ta je bila najbolja.

PAS TI JEDE ŠEŠIR

Da budem iskrena, mislim da ne znaš što je to čežnja.
Je li ti tvoja kći ikad rekla
pedeset i tri puta zaredom da ti pas jede šešir?
Neka jede, rekla sam. Ne znam da li bar jednom. Tvoji mailovi
nisu mailovi, to su milovanja, danas ću spavati s tobom,
kaže mi mail. Ne, mailu, danas ćeš spavati sa ženom,
a ja ću spavati s mužem. Najkasnije već sutra
planiram se osloboditi iz svijeta svih posuda
za piće, za piškenje, pohranjivanje pepela bližnjih,
čuvanja krvi našeg Spasitelja, i bit ću zadnjom
posudom na svijetu. I, neka je jasno,
ja i Spasiteljeva krv, samo nas dvije znamo
što je to čežnja.

POLJE PAMUKA

To je sigurno bilo na Tijelovo. Starija žena
vodila je za sobom krupnu Downicu: kćeri, kćeri,
što će bit s tobom kad ja umrem. A ne mogu ti
starija ženo obećati da je nećemo pojesti, ne poznajem
baš dobro

običaje svoje vrste, ne toliko dobro.

Viđam nas kako se zaustavljamo na uglovima ulica,
iz novčanika vadimo fotografije zgrada sa zlatnim kupolama
i jedni ih drugima pokazujemo, muškarci i žene,
stari i mladi, ali da li s nostalgijom, da li prijeteci, ne znam.

To je sigurno bilo tog dana, duž pruge
ili uz park išao je muškarac u smeđoj jakni,
nosio je stolni nogomet okrenut naopačke
i tu ništa ne mogu učiniti, ali sunce, ono se naginjalo
ka zapadu.

DRUGA RUŽA

Rodila sam nevjerojatno lijepu kćer, njezini zubi,
njezina kosa je kao u Pjesmi nad pjesmama. I sama
sam se osjetila lijepom, hvala. Ali ona
je od sasvim druge ljepote,
to je ljepota koju želim zaštititi.
Kad bih imala neku svoju ljepotu, sramila bih je se,
uostalom, i imam neku ljepotu, tipovi
ne bi tako jurili za mnom da je nemam,
ali ne volim svoju ljepotu jer tipovi
jure za njom. Ljepota moje kćeri
to je nešto drugo. Ljepota moje kćeri, smatram,
jedinom je nadom
ovog svijeta.

ZAKAŠNJELA DEVETNICA SVETOJ RITI

Tada uistinu nisam htjela umrijeti.
Tek što sam bila naučila
sklapati ruke u molitvi tako kao da
u njima nešto držim, tek što sam
naučila pregovarati.
Graciozno, iako stojim do pasa
u moru vatre. Naučila sam pregovarati
o svemu, opisujući to pridjevima
koji dobro zvuče u prijevodu na engleski.
Ruke u molitvi sklapam tako
kao da u njima krijem nešto veće od kamena,
i voljela sam taj trik.

Ta je slika izgledala kao triptih,
ali nije ga se moglo zatvoriti.
Mislila sam da je to buket krizantema,
a to je bila glava djeteta.
Mislila sam da je to bio vrtni suncobran,
a to je bio duh budućih svetkovina.
Kad bih se molila kako treba,
s rukama uvis, živjela bih.

KUĆA

Ljute me prozori kuće na drugoj strani
ulice koja, pjeneći se, teče dolje. Satima
zavirujem susjedima u lonce, u kojima se krčkaju srdašca
vrapčića – tako je tata zvao bubrege u djetinjstvu,
dakle onda kad su mačke nestajale i vraćale se
tjedan dana kasnije, bez jednog uha. Sad
ne više meni – prozori u prizemlju su javna kuća, u izlogu
su letci sa ženama tako odraslim kako ja
nikada neću biti, čak i kad bih od kuhinje do sobe
prešla na koljenima po razbijenom staklu.
Na katu čovjek s psećom njuškom, ili možda
pas s ljudskim licem, nikad ne znam, na štapu
spušta stakleno oko i gleda te odozdo.
Ljute me njihovi prozori. Pretjeruju s tim životom,
kao da ne znaju da uopće nije nužno.

DVA OGLEDALCA, OD TOG JEDNO KOJE UVEĆAVA

Kraljica-vatra piše pismo, bježite ljudi i auti.
Valjda sama najbolje znam što je za mene ponižavajuće.

Kad bih ubila našu djecu i vozila se s njima po gradu,
to bi za mene bilo ponižavajuće. Kad bih to što radim
da preživim, radila radi ljepote, to bi za mene bilo
ponižavajuće. Pravedno izjednačavanje ne ugrožava ljubav.
Pravedno izjednačavanje, u kojem se vjeru
može bez gubitaka zamijeniti čežnjom, jezik,
u kojem bih mogla biti tako bezbolno spašena,
koji si mi trebao izmisliti, a nisi izmislio,
to bi za mene bilo ponižavajuće.

Ne šaljem puse, ne dajem poljupce, vodim rat
na svim frontama. Pod hitno mi pošalji odgovor.

ZA CHLORIS

Ako je istina, Chloris, da me voliš,
oprosti, ali fakat ne znam što da radim
s problemima poput gladnih na svijetu,
pape koji Crncima ne dopušta korištenje
kondoma, ekrana koji se na kraju gasi,
a gaseći se obznanjuje da nije kapija. Fotografa
koji se ubijaju zbog fotografija koje su snimili.
Iako je svjetlo bilo izvanredno, ubijaju se.

Ako je istina, Chloris, da me voliš,
ne znam čak ni što bih učinila s tim morem,
koje razmičući se guta neposlušne pse,
slučajnu djecu, brodove s njihovim kapetanima,
gradove, zemlje, svjetove. Plivam u tom moru,
dok plovim k tebi, Chloris. Ako me voliš,
reci mi što da radim,
kad shvatim da u njemu plivam, a više te ne volim.

ŽENA KOJA PČELAMA OBJAVLJUJE GAZDINU SMRT I STAVLJA CRNU TRAKU NA KOŠNICU

Nevjerojatno je što je mogla učiniti jedna puknuta cijev.
Nevjerojatno je što su mogli učiniti jedan muškarac i jedna žena.

Vrata se zatvaraju za konobarom, ali zatvaraju se za tobom kao i svaka vrata koja se zatvaraju.

Oplakala sam već naš rastanak pred pčelama,
sad se nastojim radovati onome što će doći prije njega,
sve do trenutka, u kojem prestajem znati
što učiniti s vremenom koje mi je ostalo,

idem, dakle, na spavanje, a netko stoji nada mnom i govori:
zmiје tako spavaju, sklupčane kao mačići ili mala djeca,
i pazite, jer to je položaj u kojem se ide u nebo.

AVANTURIZAM

Za Mueller

Reci mi kako se osjećam u tom porno pop-upu,
dok se u okolici Skierniewica počinjem ogledati
za nekim kružnijim kretanjem
umjesto stalnog tamo i natrag. I zamišljam
da će se raj sastojati upravo od kružnih kretnji,
nešto kao bager ili guljenje jabuke,
ili misao koja donosi kišu lastavica,
a sve u smjeru obrnutom od kazaljki sata.
Tamo i natrag znači da sam tamo uvijek isti gost koji
jede isto pecivo i čita istog Miłosza.
Bojim se tog peciva, jer ne znam biti sama
ni koliko traju dva treptaja oka. U drugom treptaju
nebo me iskopava ispod kiše lastavica,
kojom me prekrilo u onom prvom. Možda da staneš iza mene
sa svojim izviđačima. I ako bilo što osjetim,
daj mi to ispričaj.

LET'S KOHELET

Dva dezodoransa, zapravo tri, imao je u vrećici
i konačno je osjetio da si može priuštiti da misli na smrt.

Pred onim koji traži smrt sred mehanizma grada
svi su ustuknuli, uzmičući pred njim kao što bi livada
uzmicala pred napalmom, kad bi je Bog pozvao
u slavu uzmicanja umjesto u slavu
bivanja napalmiranom, pa je sve prešlo na gospođu
Violette, kojoj su to udovi i trbuh.

Hej, u meni su tvoji grobovi, i tvoji pokojni svi su tu.

Justyna
BARGIELSKA

INNA RÓŻA

ONA LICZY NA SEKS

Kościół obstaje przy grzebaniu ciał,
tłumacząc, że sam Chrystus chciał być
pogrzebany. Pewnie, przecież miałem
zmartwychwstać, a nie odrodzić się
z popiołów jak feniks, mówi Chrystus,
ale to nie znaczy, że inni nie mogą
się odradzać z popiołów jak feniks,
mówi Chrystus i jest naprawdę
pissed off na ten głupi Kościół.
Jak feniks. Za cztery godziny
cię zobaczę, cokolwiek się
stanie, zobaczę cię
za trzy godziny.

O DZIEWCZYNIE, KTÓRA SPŁONIE W PIEKLE

W części zdziwieniowej naszego programu dziewczyna zdolna do największego okrucieństwa, do pomalowania psa na olejno, do spania z trzema chłopakami naraz, w tym z jednym w głowie, płonie w piekle.

Gdy będziesz wciskał guzik, proszę, żebyś pamiętał, że nikt cię tak nigdy nie kochał jak ja i nikt tak bardzo jak ja nie pragnął być wolnym w twoim obliczu. Po prostu miałam swoje ograniczenia.

TO NIE JEST ŻADEN Z TYCH SŁODKICH ARBUZÓW

To jest ten. Ten to nie jest. Widzicie tę kobietę?
Też ją widzę, tyle że od środka. Agfo, która kochasz czerwień,
popatrz ze mną na tę kobietę, którą ja widzę od środka
i powoli oswajam się z myślą, że nie ma wielu takich kobiet,
i z drugą, dość podobną, że kobiet takich są miliony.

Popatrz na mnie, Agfo, gdy jeszcze mogę się odwrócić
i nie muszę być lepsza od poprzedniej mnie, bo to zawsze
jestem ja, bo on nie dotknąłby nikogo, kto nie byłby mną,
w tym, przeszłym ani przyszłym życiu. Właściwie myślę,
że go urodziłam, Agfo, właściwie myślę, że mogłam to zrobić.

PRZYGODA

Czy Big Bang to był tylko seks? Rodzajowa pomyłka, drgnienie wskutek drgań? O, kapitanie, nie chciałbyś pływać we wrzącym akwenie tego wiersza, a zawinąwszy do jego portu, nie poszedłbyś do łóżka z żadną czyhającą na ciebie w jego śliskich zaułkach dziewczyną. Niech chór potwierdzi energetyczny audyt: tutaj zegar nie ma wskazówek. Wąż ma wskazówkę zamiast głowy, ale zwiija się w kłębek. Dziewczyny o zgubnych proporcjach z wysoka rzucają te kłębki w noc.

PROJEKT WYMIANY RAMEK WE WSZYSTKICH OBRAZKACH

W długi letni dzień kosiarki mogą pracować od rana do nocy.
Możesz się budzić i zasypiać przy ich warkocie,
przy opowieści, której nie rozumiesz, ale kiedyś w końcu musisz
wyjść do tego zjawiska. I wtedy żegnaj, cudny świecie,
w którym cukierek anyżowy jest lubieżny przez zawartość
litery żet.

Odtąd przydzielone ci niesiesz sam, nie zmieniając się, bo z kim.
Znienacka pojawiające się motyle lub tęcze
bierzesz za to, czym naprawdę są – zapowiedź nagłej śmierci,
twojej i twoich na wiele pokoleń we wszystkie możliwe strony.

JEDNYM SŁOWEM

Pytam się, czy wysłali te cholerne zwłoki,
czy nie. Piszą mi, że wysłali,
opóźnienie mogło być spowodowane pogodą
i żebym napisała w przyszłą środę,
czy chcę reklamować, czy inne zwłoki w zamian.
Sama nie wiem, mam czas do środy,
żeby to przemyśleć. Robak zdradził robaczka
i teraz się wiję, i we śnie, i wszędzie.

Natomiast w świetle z okien szkolnej biblioteki
wygląda to tak, że moje dziecko stało się kamieniem
i mówi mi: nie płacz, kobieto, skoro ja nie płaczę.
No, zamknijcie już, tu nie ma nic do patrzenia.

PIĘKNA MŁYNARKA

*Wczoraj szedłem przez pustynię,
już po ciemku, i coś na mnie
zawarczało z cicha. Wrażenie
nie było jakie, serdeczności, M.*

Lęk jak ze starej książki: ona się boi, że może stać się panterą i wcale jej to nie podnieca, bo co robi pantera? Czy pantera może nie zamykać ust do zdjęcia, czy może iść spać w swoich nowych butach?

Pantera czerstwi chleb, na który spojrzy, ma taki dar. Młynarka ma dar też fajny, że ożywia mięso.

Ale jedno chciałaby mieć z pantery: gdy ktoś przychodzi i mówi pociąg, który istnieje tylko w rozkładzie, właśnie odszedł, umieć powiedzieć ach, tak? A nie próbować zjeść słońce, żeby nie zaszło.

KAWA Z IMPRINTERKĄ

A więc nie byłaś nigdzie? Byłam,
ale nie nigdzie. To mogła być Abchazja,
kraina pierwszych liter, gdzie mężczyźni
kładą tory w nocy, pod wiatr, a potem
się dziwią. W mapnikach trzymają zdjęcie
tej pin-up girl różowej z niebieskim, inne
święte obrazy stawiają pod ścianami.
Rzucają kamieniami w gołębie, źli,
że gołąb buja i kołuje, a potem wraca
do siebie jak gdyby nigdy nic, nie bojąc się,
że już się sobie nie spodoba. Oni są
płytko w skórze, potem głębiej
w płótnie, a na końcu i tak przychodzi
ta pin-up, strzepuje i nie ma śladu.

SERIA DROBNYCH OKALECZEŃ

Dziewczyna znika w przejściu podziemnym,
żeby uciec przed mężczyzną, który krzyczy za nią.
Gdy skończy się moje doczesne życie, myśli,
wyjadę do Włoch i będę się całymi dniami
kłócić przez balkon z sąsiadkami, ale na razie
muszę myśleć drobniej, muszę myśleć: Aleksandria,
światło przesączone przez cytrynową esencję.
Powiedziałam to raz na głos w autobusie.
Czy mają tam taką wielką trumnę, żeby pomieściła
autobus i resztę greckich łzawnic? I pięknie
pachniał głóg. Jak drobno musisz mnie pokruszyć,
żeby uzyskać barwnik, o który ci chodzi?

SÓL I OGIENÍ

Jurkowi

Czy wiesz, jak się czujesz? Niektóre płyty są nagrywane głośniej niż niektóre inne płyty, tak po prostu jest, ale czy słyszysz swój głos? Ja nie słyszę swojego, chociaż słyszę twój.

Chyba że na dnie oceanu. Ale nie żadnego z dzisiejszych, tylko tego, o którym mój syn mówi z żalem, pokazując szkolne boisko: kiedyś tu wszędzie była woda, te głupie kontynenty ją podzieliły. I mówi: mamo, pamiętasz, jak nie potrzebowaliśmy oczu?

Jak mogłabym zapomnieć, synku, z tysiąca przygód mojej nieśmiertelnej duszy, ta była najlepsza.

PIES CI JE KAPELUSZ

Tak szczerze, to myślę, że nie wiesz, czym jest tęsknota.
Czy twoja córka powiedziała ci kiedyś
pięćdziesiąt trzy razy pod rząd, że pies ci je kapelusz?
Niech je, powiedziałam. Nie wiem, czy choć raz. Twoje maile
to nie maile, to pieszczoty, dzisiaj pójdę spać z tobą,
mówi mi mail. Nie, mailu, dzisiaj pójdziesz spać z żoną,
a ja pójdę spać z mężem. Niemniej nie dalej niż jutro
planuję pozbyć się ze świata wszystkich naczyń,
do picia, do sikania, przechowywania prochów bliskich,
zbierania krwi naszego Zbawiciela, i będę ostatnim
naczyniem na świecie. I, umówmy się,
ja i krew Zbawiciela, tylko my dwie wiemy,
czym jest tęsknota.

POLE BAWEŁNY

To musiał być dzień Bożego Ciała. Starsza kobieta
wiodła za sobą okazałą downicę: córciu, córciu,
gdy umrę, co się z tobą stanie. A ja nie mogłam ci
starsza obiecać kobieto, że jej nie zjemy, niedokładnie
znam zwyczaje

mojego gatunku, nie na tyle dokładnie.

Widuję nas, jak przystajemy na rogach ulic,
wyjmujemy z portfeli zdjęcia budynków krytych złotymi
kopułami

i pokazujemy je sobie nawzajem, mężczyźni i kobiety,
starzy i młodzi, ale czy tęskniąc, czy grożąc, nie wiem.

To musiał być ten dzień, wzdłuż torów

albo skrajem parku siedł mężczyzna w brązowej marynarce,
niósł piłkarzyki główkami do dołu

i nic na to nie poradzę, ale słońce, ono chyliło się
ku zachodowi.

INNA RÓŻA

Urodziłam niesamowicie piękną córkę, jej zęby,
jej włosy są jak z Pieśni nad Pieśniami. I sama
poczułam się piękna, dziękuję. Ale ona
to zupełnie inne piękno,
to jest piękno, które chcę chronić.
Gdybym miała jakieś swoje piękno, wstydziłabym się go,
zresztą pewnie mam jakieś piękno, faceci
nie lataliby tak za mną, gdybym go nie miała,
ale nie lubię swojego piękna, bo faceci
latają za nim. Piękno mojej córki
to co innego. Piękno mojej córki, tak uważam,
jest jedyną nadzieją
tego świata.

SPÓŹNIONA NOWENNA DO ŚWIĘTEJ RITY

Naprawdę nie chciałam wtedy umrzeć.
Dopiero co nauczyłam się składać
dłonie do modlitwy tak, jakbym coś
w nich trzymała, dopiero co
nauczyłam się negocjować.
Z wdziękiem, choć stojąc po pas
w morzu płomieni. Nauczyłam się negocjować
wszystko, opisując to przymiotnikami,
które dobrze brzmią w tłumaczeniu na angielski.
Dłonie do modlitwy składałam tak,
jakbym kryła w nich coś więcej niż kamień,
i lubiłam ten trik.

Ten obraz wyglądał jak tryptyk,
ale nie można go było zamknąć.
Myślałam, że to pęk chryzantem,
a to była główka dziecka.
Myślałam, że to był ogrodowy parasol,
a to był duch przyszłych świąt.
Gdybym modliła się jak należy,
z rękami do góry, żyłabym.

KAMIENICA

Złuszczą mnie okna w domu na drugim brzegu ulicy, która pieniąc się, płynie dołem. Godzinami zaglądam sąsiadom w garnki, w których wrą serduszka wróbelków – tak tata nazywał cynaderki w dzieciństwie, czyli wtedy, gdy koty znikają i wracają po zmianie kwadry, z oberwanym uchem. Teraz już nie do mnie – okna na parterze to lupanar, w skrzynce są ulotki z kobietami tak dorosłymi, jak ja nigdy nie będę, choćbym przeszła na kolanach z kuchni do pokoju po potłuczonym szkle. Na piętrze człowiek z psią mordą, czy może pies z ludzką twarzą, nigdy nie wiem, na wędce spuszcza szklane oko i podgląda te z dołu. Złuszczą mnie ich okna. Przesadzają z tym życiem, tak jakby nie wiedzieli, że wcale nie trzeba.

DWA LUSTERKA, W TYM JEDNO POWIĘKSZAJĄCE

Królowa-ogień pisze list, uciekajcie, ludzie i samochody.
Chyba sama wiem najlepiej, co jest dla mnie degradujące.

Gdybym zabiła nasze dzieci i jeździła z nimi po mieście,
to by było dla mnie degradujące. Gdybym to, co robię,
by przeżyć, robiła dla urody, to by było dla mnie
degradujące. Prawidłowe równanie nie zagraża miłości.
Prawidłowe równanie, w którym wierę
da się bezstratnie zastąpić tęsknotą, język,
w którym mogłabym zostać tak bezboleśnie zbawiona,
który miałeś mi wymyślić, a nie wymyśliłeś,
to by było dla mnie degradujące.

Nie załączam buziaków, nie daję całusów, toczę wojnę
na wszystkich frontach. Odpisz mi jak najszybciej.

DO CHLORIS

Jeśli to prawda, Chloris, że mnie kochasz,
to wybacz, ale kompletnie nie wiem, co mam zrobić
z takimi zagadnieniami, jak głód na świecie,
że papież nie pozwala Murzynom używać
prezerwatyw, że ekran w końcu gaśnie,
a gasnąc, ujawnia, że nie jest drzwiami. Że fotografowie
zabijają się z powodu zdjęć, które zrobili.
Choć światło było niesamowite, zabijają się.

Jeśli to prawda, Chloris, że mnie kochasz,
to nie wiem nawet, co mam zrobić z tym morzem,
które rozstępując się, połyka niesforne psy,
przypadkowe dzieci, statki z ich kapitanami,
miasta, kraje, światy. Pływam w tym morzu,
póki płynę do ciebie, Chloris. Jeśli mnie kochasz,
powiedz mi, co mam zrobić,
gdy zrozumieni, że w nim pływam, a już cię nie Kocham.

KOBIETA OBWIESZCZA
PSZCZOŁOM ŚMIERĆ
PANA DOMU I ZAKŁADA
CZARNĄ WSTAŻKĘ NA ULU

To niesamowite, co mogła zrobić jedna pęknięta rura.
To niesamowite, co mogli zrobić jeden mężczyzna i
jedna kobieta.

Drzwi zamykają się za kelnerem, ale zamykają się za tobą
tak, jak każde drzwi, które się zamykają.

Opłakałam już przed pszczołami nasze rozstanie,
teraz spróbuję się cieszyć tym, co nastąpi przed nim,
aż do tego momentu, w którym przestaję wiedzieć,
co mam robić z czasem, który mi pozostał,

więc kładę się spać, a ktoś stoi nade mną i mówi:
wężę tak śpią, zwinięte w kłębek jak kotki albo jak
małe dzieci,
i patrzcie, bo to jest pozycja, w której biorą do nieba.

AWANTURYSTYKA

Dla Mueller

Powiedz mi, jak się czuję w tym porno pop-upie,
gdy w okolicy Skierniewic zaczynam się rozglądać
za jakimś okrągłym ruchem
zamiast ciągłego tam i z powrotem. I wyobrażam sobie,
że niebo będzie się składać właśnie z okrągłych ruchów,
coś jak ruchy koparki albo obieranie jabłka,
albo myśl, która przynosi deszcz jaskółek,
a wszystko odwrotnie do ruchu wskazówek zegara.
Tam i z powrotem oznacza, że ten sam gość co zawsze
je tę samą bułkę i czyta tego samego Miłozna.
Boję się tej bułki, bo nie umiem być ta sama
choćby przez dwa kolejne mgnienia oka. W drugim mgnieniu
niebo odkopuje mnie spod deszczu jaskółek,
którym przykryło mnie w pierwszym. Może stań za mną
ze swoimi hucami. I jeśli cokolwiek czuję,
weź mi to opowiedz.

LET'S KOHELET

Dwa dezodoranty, właściwie trzy, w siatce miał
i że go stać na myślenie o śmierci wreszcie czuł.

Szukającemu więc śmierci pośród urządzeń miasta
wszyscy ustępowali, uchodząc przed nim, jak łąka
uchodziłaby przed napalmem, gdyby Bóg powołał ją
do chwały uchodzenia zamiast do chwały
bycia znapalmioną, aż przyszło na panią
Violettę, której to uda i brzuch.

Hej, we mnie są twoje groby i zmarli twoi są tu.

Justyna
BARGIELSKA

DIFFERENT ROSE

Translated by Katarzyna Szuster and Maria Jastrzebska

SHE COUNTS ON SEX

The Church persists that corpses be buried
explaining that Christ himself wanted to be
buried. Sure, I was going to
be resurrected, and not be reborn
from ashes like a phoenix, says Christ,
but it doesn't mean that others can't
be reborn from ashes like a phoenix,
says Christ and He's really
pissed off at this stupid Church.
Like a phoenix. In four hours
I'll see you, whatever
happens, I'll see you
in three hours.

ABOUT A GIRL WHO'LL BURN IN HELL

In the wonderment part of our program
a girl capable of the greatest cruelty,
of tarring a dog, of sleeping with three
boys at the same time, including one in her head,
is burning in hell.

When you're pressing the button, please, remember
that no one has ever loved you as much as I have
and no one wanted to be free in your presence as much
as I did. I simply had
my limitations.

IT'S NONE OF THESE SWEET WATERMELONS

That's him. That isn't. Can you see that woman?
I see her, too, but from within. You, Agfa, who loves scarlet,
look with me at that woman whom I see from within
while I slowly get used to the thought that there aren't
many women
like that and with another thought, quite similar, that there
are millions of women like that.

Look at me, Agfa, while I can still turn around
without having to be better than the previous me, because
it's always
me, because he wouldn't touch anyone who weren't me,
in this, past and future life. Actually, I think
that I gave birth to him, Agfa, I actually think that I could have.

AN ADVENTURE

Was the Big Bang only about sex? A generic
mistake, a tremor due to other tremors? Oh,
captain, you wouldn't like to swim in the scalding
basin of this poem, and having entered
its harbor, you wouldn't go to bed with any
girl lurking for you in its slimy
alleys. Let the choir confirm
the energetic audit: here a clock
has no hands. A snake has a hand
instead of a head, but it curls up into a ball.
Girls of fatal proportions
throw these balls from heights into the night.

A PROJECT TO CHANGE ALL THE PHOTO FRAMES

On a long summer day lawnmowers can work from dusk to dawn.
You can wake up and fall asleep to their whirr,
to the story you don't understand, but one day you'll have to
face that phenomenon. And then, farewell, marvelous world,
where anise candy is lascivious simply due to its content
of the letter s.

Since then, you've carried your ration yourself, without taking
turns, for with whom.

You see butterflies or rainbows appearing out of the blue
for what they really are – harbingers of a sudden death,
yours or your kind's for many generations on all possible sides.

IN A WORD

I'm asking, have they sent off that goddamn corpse,
or not. They write me that they have,
the delay might have been due to the weather
and that I should drop them a line next Wednesday
whether I was going to complain or if I wanted another
corpse instead.

I don't really know, I have time till Wednesday
to think this over. A worm betrayed another worm
and now it writhes, both in dreams, and everywhere.

Whereas in the light from the school's library windows
it seems that my child's turned into stone
and it says: don't cry, woman, if I'm not crying.
Come on, close up, nothin' to see here, nothin' to see.

A BEAUTIFUL MILLERESS

*Yesterday I was walking across the desert,
already in the dark, and something
growled at me quietly. A sensation
not just any, of warmth, M.*

The fear like from an old book: she's afraid that she can
become a panther
and she's not turned on by it at all, because what does a panther do?

Can a panther
not close her mouth for a picture, can she go to bed in her new
shoes?

When a panther looks at bread, it goes stale, that's her gift.
A milleress also has a cool gift, to reanimate meat.

But she'd like to have one thing from a panther: when someone
comes and says
a train that exists only on schedule has just left, she'd like to be able
to say oh, has it? and not try to eat the sun to stop it from setting.

A COFFEE WITH AN IMPRINTER

So you've been nowhere? I have,
but not nowhere. It could've been Abkhazia,
the land of first letters, where men
lay railways at night, upwind, and then
they're surprised. In map cases they keep a photo of that
pink with blue pin-up girl,
other sacred pictures they set against the walls.
They throw stones at pigeons, angry
that a pigeon swings and soars, and then gets
over it as if nothing happened, not worried
that it won't like itself any more.
They're set shallowly in skin, then more deeply
in canvas and in the end that pin-up
shows up anyway, flicks off and there's no trace.

A SERIES OF MINOR WOUNDS

A girl disappears in the underpass
escaping a man who cries after her.

When my earthly life comes to an end, she thinks,
I'll go to Italy and while away my days
squabbling with neighbours across the balcony, until then
I need to think small, I need to think: Alexandria,
a light seeped through lemon essence.

I said it once aloud on the bus.

Do they have caskets there big enough to fit
a bus and the rest of Greek lacrimosa jars? And the hawthorn
smelled beautiful. How finely do you have to crush me
to get the dye you're after?

Translated by Katarzyna Szuster

SALT WITH FIRE

for Jurek

Do you know how you feel? Some discs
get recorded louder than other discs,
that's just how it is, but can you hear your voice?
I can't hear mine though I can hear yours.

Unless I'm at the bottom of an ocean. But not one of today's
just the one my son talks of sadly, pointing
to the school playground – once
all this was water, those stupid continents
divided it. Then he says, Mama
do you remember when we didn't need eyes?

Little man, how could I forget,
of the thousand adventures of my immortal soul
that was the best.

THE DOG'S EATING YOUR HAT

Honestly? I think you don't know what yearning is.
Has your daughter ever told you
fifty three times in a row that the dog's eating your hat?
Let it, I said. I don't know if it was even once. Your emails
aren't emails, they're caresses. Tonight I'll go to sleep with you,
the email says to me. No, email, tonight you'll go to sleep with
your wife,
and I'll go to sleep with my husband. Nevertheless no later than
tomorrow
I plan to rid the world of all vessels,
those for drinking, peeing in, storing loved ones' ashes,
for collecting our Saviour's blood, and I will be the last
vessel in the world. And, let's be clear,
our Saviour's blood and I, only we two know
what yearning is.

COTTON FIELD

It must have been the day of Corpus Christi. An older
woman
dragged a shapely girl with Down's behind her: little girl,
my little girl
when I die, what will become of you? But I couldn't,
older woman, promise you that we won't eat her, I don't
exactly know
the habits of my kind, not exactly enough.
I often see us stopping on street corners,
we take out pictures from our wallets of buildings covered
with golden domes
to show each other, men and women,
young and old, but whether from longing or as threats,
I don't know.
It must have been that day, along the tracks
or at the edge of the park that a man in a brown jacket
was walking,
he carried a football table, tiny heads upside down
and there's nothing I can do about it, but the sun was
tilting to the west.

DIFFERENT ROSE

I gave birth to an incredibly beautiful daughter, her teeth,
her hair as though from the Song of Songs. And I
felt beautiful myself, thank you. Whereas she -
that's a completely different beauty,
that's beauty I want to protect.
If I had some sort of beauty I'd blush,
anyhow I probably do have some, guys
wouldn't chase after me as much if I didn't,
but I don't like my beauty, because guys
chase after it. My daughter's beauty, so I believe,
is the only hope
for this world.

BELATED NOVENA TO SAINT RITA

I really didn't want to die then.
I'd only just learnt to fold
my hands in prayer as though
I held something in them, only just
learnt to negotiate.
With charm. Even standing waist deep
in a sea of flames. I learnt to negotiate
everything, describing it with adjectives
which sound good translated into English.
I folded my hands in prayer
as though I was hiding something more than stone
and I liked this trick.

This image looked like a triptich
but it wouldn't close.
I thought it was a bunch of chrysanthemums
but it was a child's head.
I thought it was a garden parasol
but it was the Ghost of Christmas Yet To Come.
If I'd prayed the way you're supposed to,
with my hands in the air, I'd still be alive.

TENEMENT

I'm annoyed by the windows in the house on the opposite shore
of the foaming street below. For hours on end I peek
into what's cooking at my neighbours', as they boil the tiny hearts
of sparrows – that's what dad called chitterlings when we were kids,
in other words when cats vanished and returned
with the next phase of the moon, ears torn. Not to me
anymore now – the windows on the ground floor
what a bordello, fliers of women in the letterbox, as grown up as I
could never be, even if I went on my knees
over broken glass from kitchen to bedroom.
Upstairs a man with a dog's muzzle, or maybe
a dog with a human face, I never know, lowers down
a glass eye on his fishing rod and peeps at the women below.
I'm annoyed by their windows. They've gone over the top
with this life, as though they didn't know, you don't need to at all.

TWO MIRRORS, ONE OF WHICH MAGNIFIES

Fire-queen writes a letter: run, people, cars.
I think I know best what I find degrading.

If I killed our children and drove with them round town
I'd find that degrading. If I did what I do
to get by as a fashion statement I'd find that
degrading. The correct equation never threatens love.

The correct equation in which faith
can be substituted without any loss for longing – a language
in which I could have been so painlessly saved
which you were supposed to invent for me, but didn't –
I'd find that degrading.

I'm not enclosing hugs, I don't send kisses, I wage
war on all fronts. Write back to me asap.

TO CHLORIS

If it's true, Chloris, that you love me
then forgive me but I have no idea what to do
about issues like world hunger
or the Pope not allowing Blacks to use
condoms, the screen shutting down
and by shutting down revealing it's no door.
About photographers who kill themselves
over photographs they've taken.
Though the light was amazing, they kill themselves.

If it's true, Chloris, that you love me
then I don't even know what to do with this sea
which by parting swallows unruly dogs,
unplanned children, ships and their captains,
cities, countries, worlds. I swim in this sea
as long as I swim towards you, Chloris. If
you love me tell me what to do
once I realise I'm swimming but I no longer love you.

A WOMAN ANNOUNCES THEIR MASTER'S DEATH TO THE BEES AND TIES A BLACK RIBBON ROUND THE HIVE

It's incredible what one burst pipe could do.
It's incredible what one man and one woman could do.
The doors close behind the waiter, but they close behind you
just like all doors closing.

I've grieved with the bees over our parting
now I will try to enjoy what occurs before it
right up to the moment when I no longer know
what to do with the time I have left

and so I go to sleep and someone stands over me saying:
snakes sleep like this, curled in a ball like kittens or small
children,
see, for this is the position in which you're taken to heaven.

Translated by Maria Jastrzebska

ON THE AUTHOR

Justyna Bargielska (1977) was born and lives in Warsaw. Poet and writer. Laureate of the Rainer Maria Rilke Poetry Competition (2001) and the Jacek Bierezina Special Award (2002). Has twice received the Gdynia Literary Award (2010 and 2011). Nominated for the Wisława Szymborska and Nike Awards. Her debut was the volume *Dating sessions* (2003), on whose cover it is written that we are dealing with an exceptional phenomenon: “I am captured by the artistry of her texts, the instinctive and light leaning towards an unknown side of the poem and of the world”. It is with great mastery that she revealed the emptiness hidden behind the label “feminine poetry” and in a very unfeminine and unconventional way she showed what it means today when a poem is written by a young woman. If in the first volume she still made attempts to avoid disappointing conventions and to make sure there was no upsetting of the senses, unhinging of the faculties of judgment, smashing of the hierarchy of the importance of observations, reflections and rules, in the second, *China shipping* (2005), she allowed herself more. Critic Anna Kałuża says: “Bargielska is undoubtedly looking for a language of proper nouns, a language that is eccentric in

its capability of naming the only one, only one way, once. Her curiosity of different words, an exceptional collector's passion, seems endless. She does not allow herself to go with the flow, but instead ties her poems with the rigor of repetition, subjects her vocabulary to limited choices, and the entire collage-like world remains under her thumb. The energy of the word, the flickering of what we see and what we understand, the hallucinatory metamorphoses of images make *China shipping* a great read. It offers us significantly more than the desert-like reality is capable of: practically everything”.

Interest in her work grew with the issue of the *Dwa fiaty* [“Two Fiats”] (2009) collection as well as her book of prose, *Obsoletki* (2010). Critics emphasized her immersion in the daily life search for exotic, witty language, as if the poet did everything possible to push to the background, to reduce to a pathetic or laughable minimum, the banal that gushes from all manner of media, by using conventional reflection and emotion. Thus two worlds emerge: so-called realism, apparently universally comprehensible, and so-called contemporary poetry (i.e. a language strained to the limits), apparently universally incomprehensible. In the middle of this stylized chaos, going in circles, is a young woman who is equally dedicated

to cooking, motherhood and her family as she is to poetic syntax, sublime metaphor and untamed imagination.

In subsequent years she published the volume *Bach for my baby* (2012) and a retrospective collection called *Szybko przez wszystko* ["Quickly through everything"] (2013) as well as another work of prose called *Małe lisy* ["Small foxes"] with which she ascertained her position in the young literature market. The poet's latest book is called *Nudelman* (2014) and it contains dark and upsetting poetry, far from the old playfulness and lightness. The publisher (Biuro Literackie), in an advertisement for the book on its website, makes the following statement: "In her book, Bargielska takes on a new, stronger, at times brutal yet still poetic story. She reminds us that man is not invincible but rather breakable. And nothing gives comfort, not God, not religion, not sex, not another person. The world is actually a hostile place and so are other people. There is not consolation, there is death".

*The note on the author originates from the project's web-page, versopolis.com

O PJESNIKINJI

Justyna Bargielska (1977.), pjesnikinja i spisateljica, rođena je u Varšavi gdje i živi. Dobitnica je nagrade na pjesničkom natjecanju Rainer Maria Rilke (2001.) te je nagrađena posebnom nagradom Jaceka Bierezina (2002.). Bila je među nominiranima za nagrade Wisława Szymborska i Nike. Bargielska je veoma uspješna u razotkrivanju praznine skrivene iza etikete „ženske poezije“ te na jedan veoma neženstven i nekonvencionalan način demonstrira značenje koje danas može imati pjesma koju je napisala mlada žena. U svojoj se prvoj zbirci *Dating sessions* (2003.), još uvijek pokušavala držati pjesničkih konvencija i što manje uznemirivati čula. U drugoj knjizi, *China shipping* (2005.), dopušta si veću slobodu te potpuno defragmentira i odbacuje hijerarhiju promatranja, promišljanja, pravila i prosuđivanja. Kako je zamijetila kritičarka Anna Kałuża: „Bargielska nesumnjivo traži jezik vlastitih imenica, jezik koji je ekscentričan u svojoj namjeri da imenuje samo jedno, na samo jedan način i samo jedanput. Njezina znatiželja i izuzetna kolekcionarska strast usmjerena k razotkrivanju raznolikosti riječi, čine se beskonačnim. Ona se nikada ne prepušta samo spontanosti, već svoje pjesme povezuje strogim ponavljanjem, svojevoljno

podvrgava svoj vokabular ograničenim izborima, te suvereno vlada nad cijelim svojim pjesničkim svijetom nalik kolažu. Energija svijeta, titranje između onoga što vidimo i onoga što razumijemo, halucinatorne metamorfoze slika, više su nego dovoljni razlozi zašto trebamo čitati *China shipping*. *China shipping* nam nudi puno više od onoga što nam naša opustošena stvarnost može dati: nudi nam skoro sve.“

Interes za njezin rad rastao je s izdavanjem njezine sljedeće pjesničke knjige, *Dwa fiaty* [Dva Fiata] (2009.) te zbirke proze *Obsoletki* (2010.). Kritičari ističu njezin pjesnički angažman u potrazi za egzotičnim i duhovitim u okviru svakodnevnog života, istovremeno svim snagama potiskujući patetično, smiješno ili pak banalno što izvire iz svih oblika medija, koristeći se alatima promišljanja i emocija. Iz njezina pisma izvire dva suprotstavljena svijeta: svijet stvarnosti koji je prividno univerzalno razumljiv i svijet suvremene poezije (tj. jezik koji se napinje do samih granica), koji je navodno univerzalno nerazumljiv. Usred ovog stiliziranog kaosa, beskrajnog kruženja, nalazimo mladu ženu koja je jednako posvećena kuhanju, majčinstvu i obitelji koliko pjesničkoj sintaksi, uzvišenim metaforama i neobuzdanoj mašti.

Tijekom narednih godina objavljuje knjigu *Bach za moje dijete* (2012.), retrospektivnu zbirku *Szybko*

przez wszystko [Brzo kroz sve] (2013.), te proznu knjigu *Male lisy* [Male lisice], kojima se probija među najetabliranije mlade autore. Svojom zadnjom zbirkom *Nudelman* (2014.) Bargielska se odmiče od zaigranosti i neopterećenosti koje su prožimale njezina prethodna djela ulazeći u domenu mračne i uznemirujuće poezije. Izdavač (Biuro Literackie), u okviru promocije knjige na websiteu izdavačke kuće, piše: „U svojoj novoj knjizi, Bargielska izlaže jednu novu, snažniju, na trenutke brutalnu ali još uvijek poetičnu priču. Podsjeća nas da čovjek nije nepobjediv već veoma krhak. Ugodu utjehe ne može nam pružiti ni bog, ni vjera, ni seks, ni druga osoba. Svijet je zapravo okrutno mjesto, a takvi su i ljudi. Nema utjehe, postoji samo smrt.“

*Bilješka o autorici preuzeta je s internet-stranice projekta, versopolis.com

skud igk STUDENTSKO KULTURNO
UMJETNIČKO DRUŠTVO
IVAN GORAN KOVAČIĆ

Zagreb, Opatovina 11
e-mail: info@igk.hr
www.igk.hr

